

Όλα πλάνη, δια φρούδα,
 έδωμένα και μισό...
 πεποιτού μονάχα φλυαία
 λιμασμένες θά μασσώ.

Εάν με βλέπουν ελσι κλαίει
 και με δάκρυα μου λένε :
 «Ώφυγες ψυχή δέν έχει
 και ψυχή βαστάει και τρώγει.»

Τών χρωγράφων, Περικλή, τὸ ζήτημα έπείγει
 και γράψε μου αν πράγματι κερδίζουν οι Ούγιοι.
 "Όσο μανθάνω πῶς φρικτά έπικεινται συμβάντα,
 όσο τ' Ούγιου Γλάδστονας τηλεγραφούνται λόγιοι
 και λέγουν έδρας 'στην Βουλή πῶς κέρδιζε τριάντα
 τόσο πολύ, βρέ Περικλή, κι' ή έδρα μου με τρώγει.

Του Περικλέτου έπιστολή
 'στον αδελφό του τόν Φασουλή.

Ήγαπητή μου Φασουλή και Ξακουμένο βωδι,
 σὺ στέλλω φάσκελα κλειστά εἰς φάκελλον εὐώδη.

Ποιός σούπε 'στό βαθύ νερό νά πίσσης με βουτιά ;
 με τούτα τὰ χρωγράφα μας έσπασες ταύτιά.
 Κι' αν εἰς τὸ μέλλον άλλοτε, διαβόλου ψωμοζήτη,
 τοληθήσης ρόλο δυνατό νά πιχίξης Τραπιζίτη,
 ορκίζομαι, βρέ Φασουλή, 'στη φτώχεια και 'στον πλοῦτο
 πῶς με βαρὺ τὸ κρέας σου θά κοκκινίσω κνεῦτο,
 αν και καθῶς σ' ἀχζέμνηναν τὰ φόντα ένθυμήσου
 πῶς μήτε λίτρα κρέατος θά μείνη 'στό κορμί σου.

Τζιτζικας ελάλησε,
 μαύρη ρόγα γηάλισε,
 μαύρη και φαρμακερή,
 πάει κι' ὁ Σαλισθουρί.

Και τώρα ὡσε φάσκελα εἰς τῆς ἀλός τὰς θίνας
 κι' ελα γχερέμισου γρήγορα 'στας εὐκλειές Ἀθήνας.
 "Αν δέν μ' εὐφής μίς 'στη Βουλή θά εἶμαι 'στου Γιαννάκη...
 αὐτὰ και μίνω... Περικλής, τὸ παστρικό σουάκι.

**Με δάκρυ ραίνουμε περὸ
 τοῦ Βυζαντινοῦ τὸν νεκρὸ.**

Διαμαντοστόλιστη καρδιά και φύσις διαλεγμένη
 με κάθε χάρι κι' ἀρετή τοῦ κόσμου προικισμένη,
 ψυχή, ποῦ τὰ καθάρια σου και διάφανα σου βάθη
 δέν τὰ 'θολώσανε στιγμή τὰ τιποτένια πάθη.

Στόμα, οπου δέν έχυσες φαρμάκι μαύρου φόγου,
 ποῦ με λαχτάρα τὸ φιλοῦν ὄρφανέμενοι φίλοι,
 κι' ή μέλισσα τοῦ Ἀττικοῦ κι' εὐγενεστάτου λόγου
 ἀπίθωνε τὸ μέλι της 'στὰ γελαστά σου χεἴλη.

Χαρᾶς και λύπης σύντροφε και φίλε ζηλεμμένε,
 με τῆς ἀγάπης στέφανα χρυσοστεφανωμένε,
 ἐπόνεσες, 'κουράστηκες, και πᾶς γιὰ νά 'συχάσης...
 εἰμεις δέν σε ξεχάνομε, ἐσὺ θά μᾶς ξεχάσης.